

4.

dat een streep gehaald wordt door oorlogsschulden en herstelbetalingen. Het stelt voorop, dat het Amerikaansche kapitaal, dat nu voor een aanzienlijk deel in het Duitsche bedrijfsleven belegd is, zich daaruit terugtrekt. Het beteekent, heel algemeen geformuleerd, een volkomen nieuwe verdeling van de meerwaarde, die de arbeidende klassen voortbrengen. En hier botsen juist de belangen van alle kapitalistische klassen op elkaar. En daarom wordt deze onderlinge strijd om de meerwaarde niet beëindigd door "autarkie", en ook niet door allerlei conferenties, maar door de wapenen. Een nieuwe oorlog dreigt!

1.) Vrijwillige bijdrage van 19 Nov. - 4 Dec.

W.S. te G. (Duitschl.) f 5,-, Kattenburg f 0,30, G.D.J. te D. f 30,-, J.K. te NdE., J.v.R. te B. f 10,-, G. te A. f 50,-, fxx E.R.M. te A. f 1,-, H.M. te A. f 2,50.

2.) Wij herinneren onze lezers aan de bijeenkomst op Donderdag 3 Dez. 's avonds 8 uur, Anstedijk 70. Onderwerp: Het crisisverschijnsel.

3.) Op Donderdag 15 Dec. houdt het "Verbond tot afschaffing van privat-grondeigendom" een inleiding over zijn beginselen, waarna onzerzijds gedebatteerd wordt. Belangstellenden welkom. 's avonds 8 uur, Amstedijk 70.

P. I. C.

**PERSDIENST VAN DE GROEPEN VAN
INTERNATIONALE COMMUNISTEN**

ADMINISTRATIE:
H. CANNE MEIJER
TRANSVAALSTRAAT 125 (o)
AMST., GEM. GIRO C 2888
POSTGIRO 203112

Deze dienst wordt aan
belangstellenden
gratis toegezonden.
Stuur ons uw vrijwillige
bijdrage.

Sec. Int. Instituut
Sec. Geschiedenis
Amsterdam

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het kapitalisme voert tot steeds heviger crisissen, welke in steeds groter werkhoud en telkens dipere ontwikkeling van het productieapparaat hun uitdrukking vinden, waardoor miljoenen arbeiders buiten de productie staan en aan de uitbongering zijn prijsgegeven. Daarbij nemen de belangen tegenstellingen tusschen de verschillende landen steeds scherper vormen aan, waardoor de

economische oorlog in een nieuwe wereldoorlog uitmondt. De toenemende versarming en de steeds groeiende onzekerheid van bestaan dwingen de arbeidersklasse den strijd voor de communistische productiewijze aan te binden. De groepen van Internationale Communisten wekken de arbeiders in dezen strijd op, het beheer en de leiding van productie en distributie volgens algemeen geldende, maatschappelijke regels ZELF ter hand te nemen, om zoo DE ASSOCIATIE VAN VRIJE EN GELIJKE PRODU-

CENTEN te verwezenlijken. De groepen van Internationale Communisten zien den wesenlijken vooruitgang der arbeidersbeweging in de ontwikkeling van het zelfbewustzijn der arbeiders. Daarom plaatsen ze zich tegenover de leiderspolitiek van de parlementaire partijen en van de vakbeweging en stellen de leuze: **ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN! DE PRODUCTIE IN HAN-**

**ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HANDE DER BEDRIJFSORGANISATIE'S!**

Januari 1933; N° 1
6e Jaargang

**TER HERINNERING AAN DE SLACHTOFFERS VAN
DE CONTRA-REVOLUTIE IN DUITSCHLAND**

in JANUARI 1919.

't 5 Januari 1919. Zondag. De "Rothe Fahne" leidt tot een demonstratie opgeroepen tegen de regering Ebert-Scheidemann-Noske, die zich gereed maakt, het hoofdgebouw van de Berlijnsche politie, dat nu nog een bolwerk van het Berlijnsche proletariaat is, ten val te brengen. Op de vastgestelde tijd komen steeds bredere arbeidersmassa's ter plaatse, zoodat spoedig alle hoofd- en zijstraten, die naar de Siegesallee voeren, met een onafzienbare menschenzee zijn opgevoerd. Overal worden de massa's toegesproken en overal weerklinkt: "Leve de proletarische revolutie!" Liebknecht zwijpt nu hier dan daar zijn meeslepende begeestering in de massa's.

De menschenzee komt in beweging. Men begeeft zich naar het bedreigde punt. Revolutionaire liederen en uitgokilde kreten getuigen van de revolutionaire hartstocht, die de massa's bezield. Men nadert het politiegebouw. Gewapenden voor! De een na de ander lost zich uit het menschenklauwen en dringt voorwaarts. De vrouwen trekken achteraan. Als een kokende lavamassa schuift de massa voort. Reeds is het naderbij bereikt.

nog een paar minuten en men is aan het politiegebouw. De massa's staan in spanning; men verwacht iets. Maar er gebeurt niets. De Alexanderplatz prept vol. Er komen steeds meer. Van de balkons spreken Liebknecht, Ledebour, Eichhorn, Däumig en anderen.

De avond valt. De begeestering der massa's groeit. Steeds luider weerklinkt de roep: "Geef ons wapens!" En hier en daar komt als een schreeuw uit de massa's: "Naar de drukkerijen!" Want de burgerlijke pers, waarbij de sociaal-democratische "Vorwärts" voorep, hadden de laatste tijd een schandelijke ophitscampagne tegen de arbeiders ontketend.

Voor 't Politiegebouw schreeuwt de massa om wapens. Een deel trokt de stad in. In de Lindenstrasse, waar het gebouw van de "Vorwärts" is, ziet men helroode vlammen omhoogschieten. Een aantal

arbeiders is de drukkerij binnengedrongen en heeft van de sociaal-democratische strooibiljetten een brandstapel gemaakt. De vensterruiten in de nabijheid springen van de hitte. En steeds nieuwe ladingen strooibiljetten voeden de vlammen.

Het zijn er slechts weinigen, die in het "Vorwärtsgebouw" zijn binnengedrongen. Misschien maar 40 man. Snel worden de deuren gebarricadeerd, de in het gebouw voorradige wapens verdeeld en twee machinogeweren in stelling gebracht. De vuilnisbakken en de sintels van de ketels der centrale verwarming dienen als dekking. Ieder is besloten, hier zoo nodig, strijdend te sterven. Zoo liggen ze achter de primitieve dekking.

't is nacht geworden. De lucht is holder en met storren bezaaid. Niets beweegt. Slechts nu en dan hoort men schoten van de door de straten trokkende arbeiderspatrouilles. Met 't aanbreken van de dag komt bedrijvigheid op het terrein van de "Vorwärts". De ochtendploeg wil aan het werk gaan, maar er wordt niemand toegelaten. Het zijn allemaal sociaal-democraten, slechts één van hen, die reeds vroeger met de Spartacisten sympathiseerde, komt binnen. Dadelijk maakt hij een groot biljet, waarop met grote letters staat:

ALGEMEENE WERKSTAKING!

De algemeene staking is afgekondigd. Alle fabrieken staan stil. De revolutionaire arbeiders der grootbedrijven zijn bewapend en rukken vanuit hun fabrieken in gesloten gelieden op. Alle drukkerijen zijn bezet. Het machtsinstrument der heerschende klassen, de pers, is tot zwijgen gebracht. De regering is radeloos; ze vond nog geen uitweg, om tegen de massa's op te treden. Maar 't proletariaat in z'n groote massa begrijpt de ernst van de situatie niet. De regering Ebert-Scheidemann hangt aan een zijden draad.

In de drukkerij van de firma Mosse, waar het "Berliner Tageblatt" gedrukt wordt, is alles verbaricadeerd. De greeke papierrollen voor de rotatiopers worden op straat gerold, de vensters met pakken papier en met de bedrijfsboeken verschanst. Munitie en wapens worden binnengebracht. Ieder heeft z'n post. De strijd kan beginnen. Op de kerk staan een paar machinogeweren, om de straat te beheerschen. Weer wordt 't avond. Nu hoort men niet meer verstrooide schoten, nu is 't overal hardnekkige strijd. Dinsdag was groote demonstratie. Maar nu is niet meer alleen het revolutionaire proletariaat te zien. Ook de sociaal-democraten zijn op de been. Ze protesteeren. Ze stellen zich aan de zijde van Scheidemann-Noske. En de sociaal-democratische regering verzamelt haar troepen. Ze bedelt de monarchistische generaal om hulp en bewapent haar partijleden onder de leuze: "TEGEN SPARTACUS!"

De brouwerij Betzow is eveneens in handen der arbeiders. Liebknecht komt daar meermalen. 's Nachts slaapt hij op het biljart te midden der arbeiders. Bij de Mosse-drukkerij is het heet toegegaan. Maar de pogingen der regeringstroepen waren voorloopig nog vruchteloos. De munitie raakt op. En de regering treft steeds meer verbeteringen tot den aanval. Overal haalt ze haar troepen vandaan. De

arbeiders blijven in de verdediging en beperken zich in hun strijd tot de bezette gebouwen. Donderdagavond is de strijd overal in de stad ontbrand. Reeds Vrijdag komen de eerste troepen van buiten Berlijn binnen.

In de nacht van Vrijdag op Zaterdag begint de beslissende strijd. De regering trekt met de heele oorlogstechniek er op los. Mijnwerpers en kanonnen verrichten hun werk in de straten. De "Vorwärts" is allereerst voorwerp van de strijd. Schot op schot. Krakend stort een deel van de gevel in, waarbij de mannen van de machinogeweren onder 't puin worden begraven. De beschieting begint van alle kanten. De stelling is niet te houden. Van buitenaf geen hulp. De manschappen hijschen de witte vlag en zenden zeven onderhandelaars. Maar de sociaal-democratische troepen slaan ze alle zeven de horens in. Hier is geen pardon. Het wachten der mannen in de "Vorwärts" wordt met mijnwerpers beantwoord. Vele doden en gewonden. De munitie raakt op. De dekkingen zijn in elkaar geschoten. De stormtroepen der soldateska rukken vooruit. En 't gebouw wordt in de vroege ochtenduren van Zaterdag genomen. Wie nog met een wapen in de hand wordt aangetroffen, wordt neergeschoten. Met de handen omhoog moeten de revolutionairen, bespogon, gestompt, geslagen door de soldateska, naar de kazerno in de Dragonerstrasse marcheren. Ze worden hier tegen de muur geplaatst en urenlang geharteld door telkens opnieuw met neerschieten te dreigen. Een 16-jarige jongen wil men dwingen "Leve de republiek" te roepen, maar hij schreeuwt: "Leve Liebknecht!" Waarop de sociaal-democratische troepen de gewoorkelven op hem doen neersuizen, tot 't leven het jonge, dappere lichaam verlaten heeft.

Zaterdagochtend heeren de arbeiders op de drukkerij van Mosse, dat de "Vorwärts" gevallen is. Direct vergadering. Een hulptroep wordt nog gezonden, om te zien, wat nog te redden valt. Maar te laat. Dan komt het bericht, dat ook het hoofdgebouw van de politie in elkaar geschoten is en voor de arbeiders verloren is. Verder voorzot is nutteloos. De revolutionairen zijn overal verslagen. Vele doden zijn gevallen. Maar nog leven Liebknecht en Rosa Luxemburg. De kraten hitsen tegen de revolutionaire arbeiders op en wekken een pogromstemming. De "Vorwärts" veroep. En dan prijkt 's avonds dat schandelijke gedicht in haar kolomnen, waarin tot de moord op Rosa Luxemburg en Liebknecht wordt opgehitst. 15 Januari kan de "Vorwärts" jubelen. De sociaal-democratische "orde" is hersteld, en Rosa en Karl hebben hun plaats bij de doden ingenomen.

LIEBKNECHT OP 1 MEI 1916.

De diepe vercoering, die Liebknecht onder de arbeiders geniet, dankt hij in het bijzonder aan de weergaloze moed, waarmede hij met een kleine schaar getrouwen gedurende de oorlog de strijd tegen de bourgeoisie, de sociaal-democratie en de vakbeweging voerde. Zoals bekend onderwierp Liebknecht zich bij het uitbreken van de oorlog nog aan de partijdiscipline, die een stemmen voor de oorlogscredieten boeteekende. Maar dit psychische conflict tusschen partijdiscipline en overtuiging had bij hem een dusdanige spanning, dat bij de volgende stemming

over de oorlogsschuldten een nieuw evenwicht gevonden was, waarbij hij de onverbiddelijke strijd voor de vrede, tegen de Godsvrde van alle partijen aanbod. Daarmee begint dan de lijdensweg van deze onverzoonlijke.

In 't geheim werkend met een kleine groep had Liebknecht de arbeiders van Berlijn op 1 Mei 1916 opgeroepen tot een demonstratie tegen de oorlog, wat zoo diepe weerklank vond, dat tienduizenden aan de oproep gevolg gegeven hadden. De sociaal-democratie kon een dergelijke onderneming van de verdodiging van het vaderland natuurlijk niet onopgemerkt voorbij laten gaan, zoodat de toenmalige sociaal-democratische minister LANDSBERG 10 dagen later moechielp, om Liebknecht wegens landverraad aan de justitie uit te leveren. "Partijgenoot" Landsberg moest dat rechtvaardigen, wat hij dan deed onder het motief, dat het hier een belachelijk, onrijp handelen van een enkel persoon betrof, waar zij, de sociaal-democraten, hun klare, nuchtere rust tegenover stelden. Ook zij waren voor de vrede, maar tevens verklaarde hij voor zijn fractie, dat ze vastbesloten waren, "zeolang de vrede, die we willen en moeten hebben, niet kunnen verkrijgen, ons vaderland vorder te verdedigen". Hieronder volgt nu een deel van de rede, die Liebknecht in het oorlogvoerende Duitschland op de Potsdamerplatz hield:

KAMERADEN, VRIENDEN!!

Het is al eenige jaren geleden, dat een ironisch aangelegde socialist de opmerking maakte, dat de Pruisische onderdaan drie voorrechten heeft: te zich in de kazerne te onderwerpen, te belasting te betalen en te z'n mond dicht te moeten houden. Deze socialist beschikte over veel galgenhumor, maar nu is die tijd van humor voorbij; de toestand is al te ernstig!

Maar ondertusschen is de opmerking van deze ironische socialist nog altijd juist. Heden genieten alle burgers deze schitterende voorrechten van de staat. Ieder moet heden een geweer ter hand nemen, op welke wijze ook. Ja, men is zelfs zoo ver gegaan, de ongelukkige padvinder de belachelijke rol van soldaatje te laten spelen en de haat diep in deze jonge kinderzielen te zaaien. De oude landstormen trekt lange de wegen der veroverde landen, ofschoon men hem volgens onze grondwet alleen ter verdediging van zijn door vijanden aangevallen land had mogen oproepen.

Wat het tweede voorrecht betreft, het belasting betalen, dit draagt de Duitsche burger tegenwoordig op de buitenlandse breedere over, die hij heerscht.

Maar de uithongerende belastingen, die op het Duitsche volk drukken zijnn niets in vergelijking tot de ontzaglijke lasten, die na den oorlog op ons wachten en waarop onze machthobbers ons met ontroerende teederheid van patrietisch gevoel voorbereiden, wat in onze "grote pers" tot uiting komt.

Het nieuwe Duitschland heeft het onvervroembare recht, de mond dicht te houden. De grote pers komt plotseling met huichelachtige vermaningen tot de vrouwen der soldaten, dat ze zullen zwijgen als hun kinderen hongerden. Zwijgt, gij, die vleesch van uw vleesch te grende ziet gaan! Zwijgt, als uw kinderen geen brood hebben! Zwijgt, als uw borsten geen melk geven! Zwijgt, als benauwende angst van deze

ongelukstijd u verplettert. Zwijgt, zielden van moeders en vrouwen, die de oorlog doet verdorren! Zwijgt, en schrijf niets naar het front!

Onlangs hebben de werkvorders van dit schijnheilige Farizee-orden dit nog een in de "Münchener Neuesten Nachrichten" ten beste gegeven. Daar staat: (Liebknecht leest uit 'de krant voor)

"Onze dappere soldaten mogen alleen bemoedigende woorden hooren van hen, die hun lief zijn, die ze thuis hebben achter gelaten. Een soldaat, die menig bloedig avontuur voor zijn vaderland beloofd had, zonder ook slechts een oogenblik zijn gezonde humor te verliezen, is met vertwijfelde oogen van verlof naar huis teruggekeerd en siddert nacht en dag om zijn geliefden, omdat hij zich kwelt met de godachte aan de honger, die thuis misschien kan heerschen."

Honger, die misschien kan heerschen, waarachtig, dat is kostelijk! Vooral als men er aan denkt, dat er op de markt geen beter is, dat vet, vleesch en margarine voor de arbeiders geworden zijn tot dingen, waarvan in sprockjes wordt verhaald! Een andere Farizeeër, zeer zelfvoldaan, werpt in de "Norddeutsche Allgemeine" de vraag op:

"Waar is levensmiddelen nood?" En bij 't dessert, met 'n Havanna in z'n mond, zet hij zijn preek voort: "Aan de maaltijden van het volk kunnen we leeren met weinig tevreden te zijn. Maar als tegenwoordig het hoofd van een groot gezin de levensmiddelen niet meer betalen kan, dan moet men een steunfonds oprichten, om 't mogelijk te maken, de armen te helpen."

Zoo ver gaat de menschenlieve van de grooten deser-aarde. Dat om Godswil het volk maar rustig blijve! De klachten van hen, die lijden, vervolgen en kwellen de soldaten en verlammen hun goetdrift. Schrijf hun niet meer, uw helden! Vrouwen, denk aan uw man en verstik de jammervolle oellende en ontbering in zwijgen: het is voor 't vaderland!

Het oude bijbelwoord zegt: "Waar het hart vol van is, daar loopt de mond van over." En als de kleine zuigeling schreit, omdat de honger knaagt, verlangt men dat de moeder niet zal schrijven: Ik kan mijn kinderen niet in loven houden, terwijl jij je daarbuiten je lichaam laat doorboren!" Maar als onze onderdrukkers merken, dat ze het vertwijfelde schreien der onderdrukten en gepijnigden niet kunnen knoevelen, dan nemen ze hun toevlucht tot meer praktische middelen, en aan dit ergerlijk geweeklaag een einde te maken. De consuur controleert nu de brieven, dezoopenbaring van wat leeft in de harten van de vrouwen en de mannen aan 't front en ze neemt de heele ongewenste briefwisseling in beslag. Arno, arme Duitsche soldaat! Ongelukkige, beklagenswaardige helden aller landen! Mijn medelijden behoert u allen! De klachten van uw militairen en O.W.ers lissen u op: "SLA DOOD!" En gij doedt. "ROOFT!" En gij reeft. Gij onderwerpt u als een ziellooze kuddeschaap aan de verschrikkingen van 't bloedbad en het tremmelvuur. Uw superieuren decreteren u, uw vrouwen doorzeken tevergeefs de ledige otenskast en uw kinderen huilen: "BROOD!" ... Dat is de oorlog. Uw vrouwen vertwijfelen, maar ze moeten wel geheel vertwijfelen. In deze staat zijn tranen verboden. In deze staat is het verboden, het medegevoel

van de man aan te roepen, want de held kon wel eens zijn aandoening weg moeten slikken, de held kon ten slotte wel heel eenvoudig een mensch zijn! Soldaten gatt, plundert, veroverd, roeft, moordt in de roes van patriottische verhoorlijking, omdat de kapitaliste, de beursmannen, de hysterici van het nationalisme ~~XXXXXXXX~~ en de zware industrie gezegd hebben: "Wij willen het!"

Deze moderne maatschappij is een tuchthuis, waar de arbeiders de rug buigen, werken en in doodelijk zwijgen verstarren, terwijl de O.W.ers het zweet en ~~XXX~~ bloed der soldaten en de tranen van vrouwen en kinderen in goud moeten omvormen. Men heeft de volkeren belogen, en ze in deze hel te storten en men speculeert op hun goduld. Men vertrouwt op hun naïviteit, om ze opnieuw te beligen en om de haat en de oorlog te vereeuwigen!

(Een geweldige schreeuw stort van tienduizenden lippen: "Leve Liebknecht!" Dan heft Liebknecht de hand op, om om stilte te verzoeken. Hij richt zich op in z'n volle lengte en geheel vervuld van de groote beteekenis en de draagwijdte van wat hij nu gaat zeggen, roept hij uit:

"SCHREEUW NIET LEVE LIEBKNECHT! SCHREEUW LIEVER: WEG MET DE ~~KORKE~~ OORLOG! WE WILLEN VREDE! WE WILLEN HEM NU! VOLKEREN DER AARDE, IK WEND ME TOT U! VOLKEREN DER AARDE, VERHEFT U!"

.....
LIEBKNECHT op 9 Nov. 1918.

De 9e Nov. 1918 startte het Duitsche Keizerrijk ineens onder de drang der massale straatbeteugingen, waarbij het leger weigerde te schieten. Wel had de SPD nog geprobeerd het oprukken der arbeiders te voorkomen, door in miljoenen exemplaren een streekbiljet te verspreiden, waarin de arbeiders werden opgeroepen aan geen stakingen of beteugingen deel te nemen en rustig aan het werk te blijven, naar de massa's kwamen toch in beweging. Liebknecht was voortdurend bij de massa's op de straat. 's Avonds om 5 uur kwam hij met eenige andere Spartacisten in 't Rijksdaggebouw, waar het bestuur van de revolutionaire vertrouwensmannen uit de bedrijven en het landelijk en plaatselijk bestuur van de USPD (onafhankelijken) vergaderden. In en vóór het lokaal stonden allerlei lui, die op een baantje bij het tot stand komen van een nieuwe regering hoorden. Toen Liebknecht de zaal binnenkwam, schreeuwde Emil Barth hem tegemoet: "Waar blijft u dan toch! We zitten hier al vanaf vanmorgen 11 uur, om te beraadslagen over de samenstelling van een nieuwe regering!" Waarop Liebknecht antwoordde: "Kamaraad Barth, ik was daar waar ik hoor, bij het proletariaat op de straat." Barth antwoordde: "De revolutie heeft gezogevierd en er moet een nieuwe regering gevermd worden!" Nu wordt de discussie voortgezet. Om half zeven treedt Philip Scheidemann het lokaal binnen en verklaart in opdracht van de SPD-fractie: "We moeten zed snel mee" lijk een regering vormen, die in staat is, over het afsluiten van een wapenstilstand te onderhandelen en wij wenschen, dat Liebknecht tot

deze regering toetreedt. Maar Liebknecht weigerde. Alle aanwezigen, behalve de Spartacisten, probeeren hem tot andere gedachten te brengen. Dan zegt hij: "Ik moet bepaalde voorwaarden stellen. Wij verlangen:

- 1o Ontwapening van de heele politiemacht, van alle officieren en van de niet-proletarische soldaten. Ontwapening van alle leden van de heersende klassen.
- 2o Inbeslagname van alle wapen- en munitievoorraden zoowel als van de oorlogsindustrie door de arbeiders- en soldatenraden.
- 3o Bewapening van de betrouwbare arbeiders en de vorming van een rood leger, om de veroveringen van de revolutie te beveiligen en haar verder uit te bouwen.
- 4o Onmiddellijke vorming van een revolutionaire rechtbank, die alle hoofdschuldigen aan den oorlog en zij, die de oorlog verlengd hebben, zoowel als samenzweerders en contra-revolutionairen, moet veroordeelen.

Scheidemann antwoordt daarop: "Ik geloof nauwelijks, dat mijn fractie zulke voorwaarden aanvaardt zal, maar ik zal ze direct ter kennis van mijn fractie brengen, die op 't oogenblik hier in het Rijksdaggebouw vergadert. U krijgt heel spoedig antwoord." Maar 't antwoord duurde lang en is tot op heden nog niet gekomen. Geen wonder, dat Liebknecht reeds de tweede dag van de revolutie, op 10 Nov. in een rede voor de Berlijnsche arbeiders- en soldatenraden moest vaststellen: "DE CONTRA-REVOLUTIE MARCHEERT, JA, ZE IS ONDER U!"

.....
HET NON-AGRESSIEPACT TUSSEN DE U.S.S.R. EN FRANKRIJK.

De Sowjet-Unie heeft het druk met haar politiek-militaire en handelsbetrekkingen. De eene kapitalistische regering na de andere sluit handelverdragen, arbitrage- en non-agressieovereenkomsten met de regering over arbeiders en boeren. De onvriendelikheden, die Frankrijk in 1930 tegen Rusland had naar aanleiding van het toen tusschen Italië en Rusland gesloten verdrag, zijn vergeten en vergevon. Aan de thans met Frankrijk afgesloten non-agressie- en arbitrageverdragen heeft Rusland een bijzondere verklaring toegevoegd, waarin rekening gehouden wordt met de belangen van Roemenië, dat weigerde, een niet-aanval-overeenkomst met Rusland af te sluiten. Rusland doet wel zware concessies aan het hepelooz entrichte ~~XXXXXX~~ Wereldkapitalisme.....als het maar mag nooden. Goederehandel met en kapitaal- invoer uit de rest der wereld, daar gaat het om. De toenemende goedere- nood, die ook in Rusland de vorm van een "gelancee" aanneemt, omdat het ook een kapitalistisch systeem heeft, dwingt het Sowjet-regio tot drastische bezuinigingen op het enorme bureaucratieche apparaat, terwijl het tot intekoning op de staatsleeningen moet verplichten. De omzetbelasting, die de goedereprijzen in het binnenland sterk doet stijgen, bedraagt voor 1932 55% van de geraande budget-inkomsten. Ook met de buitenlandsche handel is het op het oogenblik mis, waar- door een overleg met de buitenlandsche kapitaalgroepen dwingend is. De uitvoer is teruggelopen van een surplus van 135,6 miljoen Roebel

in 1923/24 tot een minus van 293,9 miljoen in 1931 ten opzichte van den invoer. In 1932 is de betalingsbalans nog verder verslechterd, wat te ernstiger is, omdat een bedrag van ~~XXXXXXXXXXXX~~ F 300 miljoen buitenlandse schuld afgeslost moest worden en alleen een vlotte betaling der buitenlandse schulden in de toekomst kredieten kunnen verschaffen. Dus: handelsvereenkomsten...al is het dan ook de levering van 60 000 ton petroleum per jaar aan de Japansche vloet. Trouwens niet alleen de beheerders van de productiemiddelen in Rusland, de Sowjet-Regering, ook de kapitalisten in alle landen dringen er bij hun regeringen op aan, den handel met Rusland door verdragen en creditvereenkomsten te vergemakkelijken, en althans diplomatieke betrekkingen aan te knoeien, voor zoo ver dit nog niet geschiedde (Amerika en Nederland). Want er is naar Rusland nog een groete kapitaalexport (die meestal in gelovende goederen plaats vindt!) mogelijk en de verschillende kapitalistische groepen willen daar hun deel van hebben. En zoo leidt de handelspolitiek met het buitenland tot het aangaan van verdragen, als de thans met Frankrijk gesloten overeenkomst, waarin evenals in het verdrag met Polen, de Sowjet-regering de verplichtingen der bondgenooten als leden van de Volkereubond erkent en oerbiedigt. D.w.z. de contracterende partijen komen overeen, elkaar niet te hinderen in het drijven van buitenlandse handel en zo beloven, wederzijdsche soevereiniteit en onschendbaarheid te aanvaarden. De griepege bepaling, die in deze verdragen voorkomt over het voeren van politieke propaganda, die - zooals dat onder vrienden behoort - niet gericht mag zijn op ondorming of omverworpung van het gezag der bevriende mogendheid, is de diplomatieke formulering van het verraad der Bolsjewiki aan het revolutionaire Wereldproletariaat en plaatst den hoelen aanhang der IIIe Internationale voor de ~~XXXXXXXXXXXX~~ endoelmatige taak, eindelijk eens aan te toonen, waarom het revolutionaire beginsel der parlementaire methode schuilt.

In zijn redevoering op de (be)wapeningsconferentie in Genève in Februari van dit jaar (1932) zei Litwinow: Geen overeenkomst, pact, protocol of internationaal organisme kan een werkelijke waarberg (voor den vrede) schaffen." Volkomen juist, omdat de oorlog in het kapitalisme een maatschappelijke functie verricht, n.l. het verstoerde economische en daardoor het politiek-verstoerde evenwicht tusschen de verschillende kapitaalgroepen. De wezenlijke regulatours van ~~XXX~~ de kapitalistische economie zijn juist de crisissen en oorlogen. Maar Litwinow is wel zeker wijs, dat hij dit niet zegt, maar hij gaat integendeel tot burgermanswijsheden over, als hij dan verklaart: "Mijn regering zelf maakt het een gewoonte wederzijdsche non-agressieverdragen te sluiten, dan zij van oneindig meer betekenis houdt dan vele partijen omvattende of algemeene verdragen." De verklaring van deze parlementaire spitsvondigheid is dan, dat "DEZE VERDRAGEN EEN SOORT PROEFSTEEN ZIJN, DIE HET AAN ANDERE STATEN MOGELIJK MAAKT, HUN VREDELIEVENDEN OF NIET-VREDELIEVENDEN GEEST TE TOONEN." Heus, peus, en wo zijn van de "waarberg voor de vrede" die er niets is; terechtgekomen bij de vredelievenden geest, die getoond moet worden.

Wol gaat alles in Rusland met sneltreintempo. De geweldige snelle ontwikkeling van het bedrijfsleven is een voorbeeld van wat

strengere centrale leiding te zamen met rationeële toepassing van de mogelijkheden der moderne techniek in een achterlijk land vormag. Maar met gelijke snelheid is de rest van de ~~wereld~~ wereld ten opzichte van de Sowjet-Unie veranderd. In plaats van, zooals in de eerste jaren na de revolutie, teen landen als Frankrijk, Engeland en Amerika kapitalen uitgaven, en zoowel door wapengeweld als door isolatie-politiek "de Sowjets" te vernietigen, sluiten ze nu handelsverdragen, arbitrage- en non-agressie-overeenkomsten met "de regering der Bolsjewiki". Als nu de bourgeoisie conferentie's houdt, en te bespreken, op welke manier het proletariaat zich straks wederzijds afslechten mag, stuurt de Stalinregering vertegenwoordigers, die geacht worden in welsprekendheid verrichten. En in de komende oorlog zullen de Russische arbeiders en boeren hun vaderland moeten verdedigen in bondgenootschap met "bevriende" mogendheden, en meer en meer dalen plagen op de arbeiders der landen, waar de regeringen "geen vredelievende geest" getoond hebben. Tenzij het proletariaat in alle landen ondanks alle verdragen en ondanks de IIIe Internationale zich niet laat slachten en de revolutie tegenover den oorlog der kapitalisten plaatst.

.....

Vrijwillige bijdragen 15 tot 30 Dec. '32: L.G. te Den H. F 1,-, J.K. te Den H. F 2,50, v.S. te A. F 2,50, v.d.H. te A (van twee lezers) F 0,50 en F 0;47, H. te A. F 1,-, S.P.K te Den H. F 2,50. Lezers F 0,15 H.v.W. te H. F 1,-

O P E N B A R E B I J E E N K O M S T E N Amsterdam

in het gebouw AMSTELDIJK 70. Aanvang 8 uur. Toegang vrij.

Donderdag 29 Dec. '32 Ontwikkeling en tegenwoordige positie van Amerika.

Donderdag 5 d Januari '33: De toestand in Duitsland.

Donderdag 12 Januari '33: De toestand in Frankrijk.

We hebben deze keer nog geen bijlage over de "Bewegingswetten van het kapitalistisch bedrijfsleven". Bij de volgende uitgave van ons PIC hopen we verder te gaan.

P. I. C. **PERSMATERIAAL VAN DE GROEPEN VAN INTERNATIONALE COMMUNISTEN**

ADMINISTRATIE:
H. CANNE MEIJER
TRANSVAALSTRAAT 128 (a)
A'DAM, GEM. GIRO C 2985

Dit persmateriaal wordt
aan belangstellenden
gratis toegezonden.

Stuur ons uw vrijwillige
bijdrage.

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het kapitalisme voert tot steeds heviger crisissen, welke in steeds groter werkeloosheid en telkens diepere ontwringing van het productieapparaat hun uitdrukking vinden, waardoor miljoenen arbeiders buiten de productie staan en aan de uit-hongering zijn prijsgegeven. De thans op den voorgrond tredende rationalisatie van het be-drijfsleven versnelt het tempo van deze ontwikkeling.

De toenemende verarming en de steeds groeiende onzekerheid van bestaan dwingen de arbeidersklasse den strijd voor de communistische productiewijze aan te binden. De groepen van Internationale Communisten hebben de arbeiders in dezen strijd op het gebied van de leiding van productie en distributie volgens algemeen geldende, maatschappelijke regels ZELF ter hand te nemen, om zoo DE ASSOCIATIE VAN VRIJE EN GELIJKE PRO-DU-SENTEN te verwezenlijken.

De groepen van Internationale Communisten zien den wezenlijken vooruitgang der arbeidersbeweging in de ontwikkeling van het zelfbewustzijn der arbeiders. Daarom plaatsen ze zich tegenover de leiderspolitiek van de parlementaire partijen en van de vakbeweging en stellen de leuzen:

**ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HANDEN DER BEDRIJFSORGANISATIE'S!**

AAN ONZE LEZERS!

Onze oproep om een bijdrage voor de afvaardiging naar het congres van de Deutsche Unionsbeweging heeft bij onze lezers meer weerklank gevonden, dan we hadden durven verwachten. In een paar dagen liep een bedrag van F 104,85 binnen. Dit resultaat stemt tot tevredenheid, omdat daaruit een warme belangstelling voor de beweging blijkt. De ingekomen gelden zijn als volgt verbruikt:

2 passen (met foto's).....	F 5,70
2 reizen Berlijn.....	80,-
Onkosten in Berlijn.....	6,30
Totaal	F 92,-

Er is dus nog een overschot van F 12,85, wat wij verzoeken voor de uitgave van het PIC te mogen gebruiken. Ook zijn nog toezeggingen op latere termijn gedaan. Deze zijn nu voor het eigenlijke doel niet meer nodig. Maar toch stellen we het zeer op prijs, als deze toezegging toch nog worden afgedragen, maar nu als vrijwillige bijdrage voor het PIC. Het publiceeren van de groote hoeveelheid materiaal inzake de program-critieken op de Deutsche beweging heeft ons aardig in de schulden gewerkt. We zitten nu met een kleine F 100 schuld. We vragen daarvoor geen extra bijdrage, omdat we het vertrouwen hebben, dat we deze moeilijkheid in de loop van de tijd wel weer te boven komen. Als de gewone bijdragen blijven vloeien, dan zal de boel wel weer marcheeren.

Zodals uit het verslag van het congres zal blijken, hebben we alle reden tot tevredenheid met de afloop. Het was niet alleen van betekenis voor Duitsland, maar ook voor Holland, in het bijzonder voor onze groep. Dit congres heeft de overtuiging gebracht, dat wij hier geen zins "geïsoleerd" in de klassenstrijd staan. Ieder op het congres voelde de juistheid van de woorden van een onzer afvaardigden, toen hij verklaarde: "Wij zijn een deel van de Deutsche Unionsbeweging. Wij zijn een deel van jullie. Jullie bent een deel van ons. We vormen samen een Geheel."